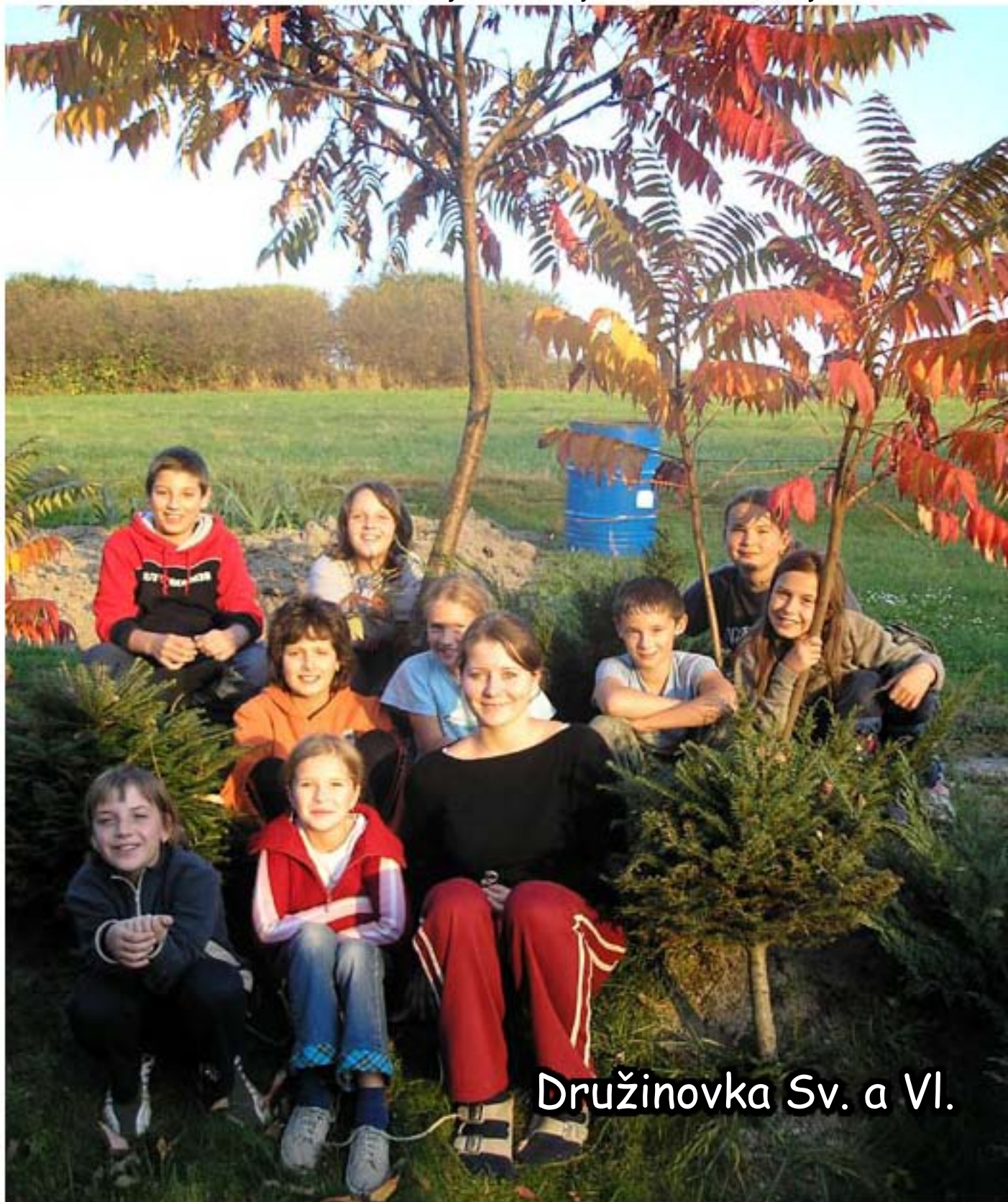

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koeukovaného oddílu Junáka -svazu skautů a skautek ČR v
Kateřiníích číslo 76-77 vydáno 30.října ,nákladem 60 výtisků

Družinovka Sv. a Vl.

Plán akcí 2006/2007

Listopad(Janina)

- 3.11 Oddílovka-Drakiáda 16.00 DBCB
- 10.11 Volný pátek-Čajovna
- 17.-19.11 Oddílová výprava
- 24.11 Volný pátek-Úprava klubovny

Prosinec(Rádcí)

- 1.12 Oddílovka
- 8.12 Volný pátek
- 15.12 Oddílovka
- 16.12 Vánoční Akademie
- 22.12 Volný pátek
- 23.12 Oddílové Vánoce
- 27.-30.12 Polárka
- 31.-1.12 Silvestr

Leden

- 5.1 Volný pátek
- 6.-7.1 TřiKrálová sbírka
- 12.1. Oddílovka
- 13.1 Takový malý Country Bál X.
- 19.1. Volný pátek
- 20.1. K1+K2
- 26.1. Oddílovka
- 27.1. Skautský ples na zámku

Únor

- 2.2. Volný pátek
- 3.2.Hrátky na sněhu
- 9.2. Oddílovka
- 16.2.Volný pátek
- 24.2-2.3 Jarní tábor na Bařince

Březen(Kikina)

- 9.3. Oddílovka
- 16.3.Volný pátek
- 23.3 Oddílovka
- 30.3. Volný pátek
- 31.3. Družinové výpravy

Duben

- 6.4. Oddílovka
- 6.-9.4. Velikonoční Planina
- 13.4. Volný pátek
- 20.4.Oddílovka
- 21.-22.4.Oddílová výprava Ivančena

Květen

- 4.5. Oddílovka
- 6.5. Družinové výpravy
- 11.5. Volný pátek
- 18.5. Oddílovka
- 25.5 Volný pátek
- 26.5. Parawestwrniáda

Červen

- 1.6. Oddílovka
- 8.6. Volný pátek
- 9.6. Triatlon
- 15.6. Oddílovka
- 17.6. Boj Slovanů a Franků
- 22.-24.6. Předtáborovka
- 29.6. Ukončovací oheň
- 30.6-7.7. Puťák+Expedička
- 7.-22.7. Tábor

Za tiskové chyby neručíme !!!

Dinotice 16.9.

(Dazul) Fanta zorganizoval brigádičku na „srubu“ a tak jsem nemohl odolat a ihned po seskoku padákem z letadla jsem kmital i se Zdendášem do Dinotic. Byl jsem příjemně překvapený početní převahou 6.OS :-). Makalo se na dodělání komínu - šaluňk a betonování horní komínové desky, usazovaly se futra a vstupní dveře, dělala se podlaha v přízemí a mimo to ještě spousta takové té drobné mravenčí práce. Ale tentokrát a námi nevyrazili naši „nemakačenkové“ a tak se skutečně udělalo hodně práce.

Největším kladem dnešní akce je, že srub už je uzamykatelný, takže už se nám snad nebudou ztrácet kladívka a materiál. A taky, že za náma bylo opravdu vidět kus hotové práce.

Seskok padákem 16.9.

(Dazul) Takový dárek není moc obvyklý - vlastně je to velmi neobvyklý dárek. No řekněte - dostal jste někdo na narozeniny „poukaz na kurs parašutismu zakončený seskokem“? Já tedy ne - až do svých letošních červencových narozenin.

Dostal jsem tedy od svých kamarádů nejoriginálnější dárek svého života a měl jsem z něj obrovskou radost. Skočit z letadla jsem si už dlouho chtěl a vždy jsem o tom spíš mluvil a neměl se k činu, abych vyrazil na letiště, absolvoval kurs a skočil. A nyní jsem byl ušetřen zdoluhavého hledání informací, vybírání vhodného termínu atd. Anita mi při předávání daru řekla ještě něco ve smyslu, že buď tam budu a nebo to propadne a tak nebylo o čem přemýšlet.

V pátek 15.září před osmou ranní jsem tedy stepoval na letišti v Hranicích a čekal až kurs začne. Nebudu vás napínat - začal. Nechci zde popisovat dopodrobna co vše se dělo, protože mi to dost připomělo vojnu za komunistů - většinu času z 12 hodinového kursu jsem pročekal. Čekal jsem až na mne přijde řada, abych mohl provést parakotoul, který mi zabral asi 15 vteřin, čekal jsem ve frontě, abych si vyzkoušel nástup do letadla a výskok což zabralo asi 20 vteřin, čekal jsem na praktické vyzkoušení, které bylo asi o 5 minutách, čekal jsem na písemný test, který mi zabral asi 7 minut a čekal jsem až dorazí letecký doktor aby mne během 1 minuty dokázal vyšetřit. Určitě jsem čekal ještě na další věci, ale to není tak podstatné. Ještě, že se některé úkony jako onen parakotoul, odhoz hlavního a otevření záložního padáku, nástup do letadla opakovaly několikrát - jinak bych se učekal.

V pátek za tmy se mi podařilo dočkat se abych se zapsal do pořadí seskoku. Protože jsem z před

povědi počasí věděl, že má být v sobotu hodně vítr a navíc se nějaký čas nesmělo vzlétnout k vůli Dnu NATO někde v Ostravě, chtěl jsem být mezi prvními. Podařilo se - měl jsem být v sobotu ráno v 7:00 nastoupený na letišti.

A taky že jo. Vyrázil se mnou i můj osobní fotograf Zdendáš, kterého jsem nalákal na letadla a tak. Počasí přálo. Před samotným seskokem jsem byl spolu s ostatními znovu poučen a přezkoušen, nastrojili mne (i popruhy mi musel utahovat instruktor), odzkoušeli spojení vysílačkou, musel jsem se někde 2x podepsat, viděl jsem, že se musel podepsat i ten, kdo mi balil padák, ten kdo mne ustrojoval, ten kdo mi velel při seskoku atd. Měl jsem prostě pocit, že je vše opravdu hodně dobře zajištěno a necítil jsem žádné obavy.

Do letadla L60 jsme nastupovali 2 základáci (tedy ti, kteří prodělávají základní výcvik a skáčou první) a náš dozorčí seskoku. Mimo to byl v letadle ještě pilot - víc se nás tam opravdu nevlezlo, jak je patrné z fotky. Pilot vysadil jedny dveře - bohužel ty u kterých jsem seděl já (jako ten, kdo z našeho výsadku skákal první).

Ten kožený popruh, kterého jsem se držel mi v některých okamžicích - zvláště když pilot vybíral zatáčky na moji stranu - nepřipadal až taková jistota jako, když letadlo stálo na letišti. Pro jistotu jsem se raději přisával k sedačce i zadní částí těla.

Sttoupání do výšky seskoku bylo příjemné. Vzpoměl jsem si na svůj let s Irčou z Dušanbe do Karašury před hodně lety. Tehdáž jsem měl pocit, že -V 800 metrech mi teprve došlo, že za pár minut či spíše sekund budu skákat a začal jsem pociťovat zvláštní pocit z toho co mne čeká. Bylo mi jasné,

že cesta na zem vede pouze vzduchem dolů.

Na variometru mám 1000 m - nepochybuju o tom, že můj rádobyveselý pohled musí na instruktora s kamerou na přilbě působit dost idiotsky. Konec konců - nezdá se mi vůbec přirozené vyskakovat s letícího letadla. Můj idiotský úsměv doprovázený křečovitým svíráním koženého popruhu je naprosto oprávněný.

Pilot zpomalil, takže se mi zdá jako by letadlo stálo na místě. To je sice hloupost, ale fakt to tak působí. Navíc se mi zdá, že jsme dost blízko továrny Philips a jakýchsi komínů. A taky vidím nějaké rybníky či co. Z kilometrové výšky to všechno vypadá jinak.

Spíše odezírám než slyším instruktora jak říká „Jdi!“ a navíc to doprovází souhlasným pokyvováním. Je mi jasné, že žádný další povel už nedostanu a tak se ještě mrknu, že šňůra od padáku je opravdu zajištěná za sedačkou pilota. Vylézám z letadla na stupaču a přidržuju se křídla. Jsem překvapený, že mne ten vítr a proud vzduchu od vrtule neodneskl. Stojím bokem k letadlu - čelem k vrtuli. Teď musím odskočit do boku tak, abych se nedostal do vrtule a nezazávitovaly se mi šňůry padáku. Sakra, nějak to nejde. Někdo se mi nechce pustit křídla a jít do těch několika málo metrů volného pádu. Hlavně nad tím moc nedumej, poroučím si. Tak TEĎ!

Pouštím se křídla a podvědomě se druhou rukou odrážím od druhé vzpěry křídla. Správně bych jí měl mít překříženou na prsou. Naštěstí se nic neděje. Padám a zažívám chvilkové NIC. Rychle počítat - stodvacetjedna, stodvacetdva, stodvacettři - dívám se nahoru na padák a vidím, že už se roztahuje. Slider sjíždí pomalu dolů. Ufff. Nemusím dál počítat a rozhodovat se, zda odstřelím hlavní padák a vyhodím záložák. Teď ryhle odepnout řídicí madla a nasměrovat padák do vymezeného přistávacího koridoru letiště. „Slyšíš mně? Jestli ano, zamávaj nohama“ Jasně - kontrola spojení zezdola. Děláme několik roznožek. „Dobrý. Zatoč doleva....“ Tak a teď mne čeká těch 4-5 minut letu na padáku než přistanu.

Na variometru mám 700 metrů a pořád musím dle povelů zezdola zatáčet jinam, než bych sám chtěl. Do 300 metrů mám pak pokoj. Pak rychle natočit po větru a ve 100 metrech to obrátit proti větru. Je to velmi podobné jako na - paraglidu. Akorát tady to klesá výrazně rychleji a méně to reaguje na sílu větru.

Přistávám kousek od oranžového kříže, naprosto lehce a v pohodě. Smotat šňůry, vrchlík a pomalu k plachtám na balení padáků.

Je 8:47 a mám to za sebou. Adrenalinově byla zajímavá hlavně část, kdy jsem se musel pustit vzpěry křídla letadla. Srovnal bych jí se skokem do 14m soutěsky při kaňoningu na Korsice. Zpětně si uvědomuju, že jsem tam zažíval velmi podobné pocity.

Když přistála moje kolegyně, která skákala jako druhá, řekla mi, že jsem byl při vystupování z letadla a seskoku strašně rychlý. Tak nevím - mně se to zdálo jako věčnost. Asi to má něco společného s tou „teorií relativity“ :-)

Původně jsem zvažoval, že si připlatím 900 Kč, abych mohl absolvovat v neděli ještě jeden skok, ale vyhodnotil jsem to tak, že ty cca 2 sekundy rozhodování než se pustím letadla mi za to nestojí.

V 11:00 už jsem byl i se Zdenášem v Dinoticách a makal jsem s ostatními na srubu.

Výprava Světlušek a Vlčat 17.9.

(LENKA) V neděli 17. září jsme byli na Hostýně. Šli jsme na zastávku k Poláchom. Pak přišla Kecka a šli jsme pěšky do Ratiboře. Čekali jsme na ratibořské světlušky a vlčata, jenomže přišly jen světlušky s Janinou a Bárrou. Pak jsme odjeli autobusem na Troják a pak jsme šli na Tesák. Jak jsme tak šli, tak jsme zabloudili. A né jednou, ale dvakrát. A přece jsme došli. Všem se nám to moc líbilo.

(Zuzajda a Kočička) Všeci kdo sa chtěli této výpravy zúčastnit, srazili se na autobusové zastávka v Ratiboři „U kina“ v 09:45 hodin. Nabalili jsme si s sebou dostatek svačin, pití a ostatní potřebné věci a naskládali jsme sa do autobusa a vystúpili na Tesáku. Pak jsme šli do kopca a po hřebeni a kopca. Cestou jsme u skal spořádali k obědu připravené svačiny. Hned jak jsme došli na Hostýn dali jsem si všichni strašně dobrou zmrzlinu a vyrazili jsme na rozhlednu. Tam Vám byl krásný rozhled do kraje. Z rozhledny byl vidět na kostel, větrnou věž a na město pod kopcem. Pak jsme si prohlédli krásný kostel na Svatém hostýně, ke kterému jsme museli zdolat nekonečně moc schodů. Zrovna tam nebyla žádná mše. Před kostelem byla spousta prodejních stánků, kde si každý mohl koupit nějakou památku. Dolů do Bystřice jsme už jeli autobusem, bylo ale dost těžké se do autobusu dostat, protože na zastávce bylo moc lidí. V Bystřici jsem chvíli museli čekat na autobus a proto jsme se zastavili ještě v cukrárně a na náměstí jsme hráli na schovku. Cestou domů autobusem jsme si zahráli slovní fotbal a cesta hrozně rychle uběhla. Na výpravě nás bylo asi deset (ovšem nezúčastnili se žádní zástupci pánského pohlaví) a skvěle jsme se pobavili.

Rodičovské Březiny 23.-24.9.

(Šárka) Letos poprvé se rodičovská Bařinka konala v Březinách, tak jsem po dlouhé době vyrazila za hranice všedních dnů, nemusí jenom dcera /Fialka/. Nic mi tam nechybělo počasí dobře objednané/nevím co jste tam nahoře slíbili/ dobrá zábava, milá setkání, stůl plný dobrot...Akorát jsem byla nachystaná, že stromků bude více a že se bude sázet a sázet. Takže zbývá jen poděkovat ať se Vám daří hodně aktivních členů, pohody, tak díky.

(Brůča tatka od Delfínka) Rok uběhl jako voda v Bečvě a rodiče skautů dostali Tradiční pozvání na opékání živáňské a povídání s rodiči. Akce se nekonala na Bařince ale v nově postavené klubovně v Březinách. Odpoledne někteří rodiče sadili stromky v okolí jiní si prohlédli nové centrum Březiny. K večeru se rozhořel oheň a začala opékačka několika živáňských za aktivní účasti rodičů. Při zpěvu, povídání, popíjení večer skvěle ubíhal. Živáňské byly skvělé. Dazul, Radek, Kikina, Tutíno hráli na kytary, zpívali pravá pohoda. Je jen škoda že se více rodičů nezúčastnilo. Množství fotek skvělou akci i když na kabelovce uveřejnili jen pár. Dík všem kteří se na přípravě podíleli

(Zub) Letos jsme opustili tradiční Bařinku a zkusili to udělat v Březinách. Někteří rodičové to mají radši v Karlovicích, ale chtěli jsme to zkusit, jestli přijde víc rodičů. Tím, že probíhala i akce „zasad si svůj strom“, mohl si každý návštěvník zasadit svůj smrček, habr či buk.

Samozřejmě není nikde psané, že příští rok se nesetkáme zase na Bařince a nebo třeba v Dynoticích.

Ale ještě k letošku. Myslím, že to byla akce vydařená. Po mém hrubém součtu kolik lidí se tam celkem protáhlo, to bylo tak půl na půl. Zhruba 20 rodičů a 20 lidí z oddílu. Od těch malých až po nejstarší. Jídla i pití bylo dostatek, masíčko bylo obzvláště vypečené, vínko lahodné chuti a tím i nástroje a hlasivky dobře naladěné. Končili jsme kolem 2 a všeci se rozjeli dom, snad spokojení a připravení na to, že příští rok znova.

Roznášení kalendářů 28.9.

(Fialka) Začalo to tak, že sme si v nedělu rozdělili počty a každý si určil termín kdy, kde, s kým a proč! Já a původně věrka spolu s našima družinama a Kecků sme měly jít ve čtvrtek, kdy byl státní svátek. Ale vlivem působení Měsíce nebo snad nějakým verry big errorem v síti sme ve čtvrtek jely roznášet jen já a Kecka. Kalendáře byly na středisku v kanclu, ale zase zapůsobily vlivy a error, které způsobili, že sme neměly klíče tak sme rozeslaly různé sms a hovory s žádostí o pomoc. No nakonec se nám podařilo klíče sehnat od Jáje, ale protože sme nepochopily přesné souřadnice vyzvednutí sme si musely počkat další asi půlhodinku, ve které sme ani trochu nenudily, páč sme četly horoskopy a Kecce vycházelo, že den stráví ve dvou a že je vhodný čas pro pokračování rodu..... Což bylo velmi úsměvné, páč bylo jisté, že většinu dne stráví Kecka se mnou.....J No konečně máme klíče a jdem na středisko náklad no Smetanka tož drsné už prvních zjišťujeme, že to zas taká sranda nebude, páč baráky nepopsané, schránky taky občas k nenalezení a tak sme pokračovaly dál. Mezitím sme přijímaly hovory od našeho vůdce, který upřesňoval, kdy nám přijedou pomoci, kde být error u Čeči a tak. No kolem dvanácté hodiny nám volá Zub, že je na středisku a že by bylo vhodné, kdybychom přišly.... No tak plně naložení vyrážíme na Horní město. No jenže Měsíc zase začal působit atak sem si na horním městě vzpomněla, že nemám tu nejdůležitější věc a to papír s čísly baráků a kde se značí, jak sme pochodili a hlavně abychom věděli, kde to máme dát..... Zub velice nadšen jel zase dolů, ale kdyby někdo pozoroval jak sme se na Horním městě točili, tak sa směje ještě teď. Dojeli sme zas dolů vzali papíry a jeli zpět. U kruháču u pošty Zub zprudka zabrzdil a kalendáře zavalily Kecku my v úplné řezbě a Janina dodá: „titulek do Jalovca – Našla smrt pod hromadou kalendářů.“ Tím nás úplně dorazila. No konečně sme nahoře a jde se na věc my zkušený tým Kecka a já + tým č.2 rodinka Zubíčků a jejich druhá část rodiny Kikina. Rodinné domky všude klid a krásný den do toho všeho.... No, ale přece jen nemůže být vše tak snadné, jak bychom chtěli. Zase nemůžeme najít baráky, schránky, ale zde se objevil i nový druh hrozby – pes. Nikdy nevíte, jestli opravdu spí nebo si jen tak leží a očima zavřeně, páč mu do nich svítí slunko... Ale vše nakonec dopadlo dobře nám ani psovi se nic nestalo... Pak po rozdání horní části sme jeli zase dolů a Smetanka s vedlejšími uličkami, pak Zubícci museli jet a my sme dorozdaly malý zbytek, co nám zbyl a pak jely domů..... Tak vypadal náš čtvrtek sváteční za působení Měsíce a erroru v síti J

(Tuček) A je to tady. Den D, hodina H. Celý rok se klepu na to, až se zúčastním slavné Cross Country a utkám se s těmi nejlepšími. Zvučná jména jako Dazul, Raďoch a Milan mě nenechaly spát a stále se mi promítaly jejich obličeje, když jsem vyčerpáním padal z rotopedu v jihlavském fitku. O ženských ani nemluví, bo tohle stíhací komando Anita, Sabča a v čele udávající tempa Irča. Jejich uštěpačné hlasy a narážky na moji adresu, že jsem hrozně pomalý a prý brzdim nejen je, ale i turisty okolo mě pronásledovaly každý večer na antukovém oválu, který jsem zdolával pro utužení fyzické kondice.

A je to tady. Nadupaný výživnými preparáty s tělem samý sval netrpělivě očekávám vytoužený start. Hvězdy jsou mi nakloněny. Do krásného východu slunce se mi zjevuje pozitivní znamení, které mě provázelo celou noc. Dodávám si kuráž a drze se zadívám na svého soka Raďocha a mezi zuby jsem procedil něco jako "bude ti horko, kamaráde". Dazula a Milana ani nesledují, protože jsou to zkušené profíky a problém s nimi bude až ve finálovém sprintu.

Kostky jsou vrženy. Nebylo čas se ohlížet za sebe. Vidina prvního místa byla silnější než cokoliv jiného. Vyhrát pumpičku, to fakt stojí za to. Prvních pár sjezdů jsem dal s prstem v nose než se objevil první stoupák. Ale neměl jsem strach. Aminokyseliny v mém těle začaly působit. Dal jsem se na vražedné tempo. Do zad mě dýchalo chlapské trio. Ne, nepustím je! Mezitím nás míjejí céry. No, to snad ne. Poprvé sahám do kapsy mého trikotu a hltám do sebe Red Bulla. Plechovku zahazuji úmyslně za sebe a škodolibě sleduji pád Dazula, kterému se plechovka zamotala do špic. Než ho posbírali, tak jsem už seděl na Cábu a cucal džus. Sabča s Anitou mě vnucovali kafe. Musel jsem odmítnout, protože by se mi to bilo s L-karnitinem. Bylo mi to hned jasné. Zkušená farmakoložka a ještě více proradnější sestra. Chěli mě vyšachovat.

Dávám si pár kliků, skáču do pedálů a doháním Raďocha s Milanem, kterým jsem dal fóra. Cestou ještě míjím asi 15 kolistů v trikotu. Jejich vedoucí cosik na ně jekl a už se mě drželi za zády. Byla to zývačka. Sklepal jsem je za prvním javorem... zelenáci!

Sjíždíme poslední kopec a dostáváme se do finále. Držím se Raďocha jako stín. Kličkuje po cestě jako zajíc a nechce mě pustit... syčák! Je fakt, že nejsem taky férový. Ví, že je našláplý jak želva a chce mě vytavit, ale neví, že mám náskok a vím o jeho slabíně. A to díky videokazetě, kterou jsem si potají sehnal. Jeho styl jsem sledoval s studoval celý rok.

(Dazul) Po relativním loňském úspěchu dámské části našeho útočného družstva – pro nezasvěcené připomínám, že jsme dorazili o pouhé 2 vteřiny později než Trpka s Cecilem a skončili jsme na 3.místě – bylo jasné, že další ročník nebude jen tak.

A taky, že ano. Irča, povzbuzena svým výkonem z podzimu 2005, zahájila ihned přípravu na letošní podzim. Začalo to tím, že si vynutila splnění mého neuváženého slibu – a sice, že když Cross Country zvládne, koupím jí její vlastní horské kolo. Sotva se horák zableskl svojí novotou u našeho domu, najela Irča na tvrdý trénink. Ráno 80 dřepů, 30 kliků a miskou ovesných vloček. Na oběd zeleninový salát a neslazený čaj. V práci pod svým pracovním stolem měla dvě pětikilové činky, které dokázala nadzdvihovat nártem nohy v době, kdy kreslila na počítači návrhy koupelen. Ve chvílích, kdy provázela zákazníky po koupelnovém studiu, dokázala využít i tento čas k posílení těla – mačkala gumové kroužky. Po příjezdu z práce rychle vyrazila na svou pravidelnou trasu Ojíčná – Bludný – Troják a zpět. Nepodařilo-li se jí těch 20 km v terénu urazit pod 60 minut, byla nevrlá a po zbytek dne s ní nic nebylo. Každý víkend pak vyrážela na delší a delší jízdy. Občas mne s pohrdavým úsměvem vzala s sebou, ale fakt je ten, že jsem se jí už daleko před Hostýnem ztrácel a zpátky domů jsem dorážel několik hodin po ní, vyčerpan a bez sebevědomí.

Není se tedy čemu divit, že jsem záhy i já – vybičován Irčiným příkladem – najel na zostřený trénink. Jestliže Irča ráno dělala 30 kliků, musel jsem jich udělat 31 i kdybych měl při tom zemřít. Jestliže snědla Irča miskou ovesných vloček, musel jsem sníst dvě, ... Podvečerní vyjížďka na Troják mi za chvíli nestačila a tak jsem to z dlouhé chvíle bral přes Rajnochovice na Lazy a Prženské paseky. Na problémy jsem nedbal a vyrážel na kolo i při čtyřicítkových teplotách, pochvalujíc si jak studený déšť dokáže chladit mou horkou hlavu.

Snad netřeba dodávat, že jsme náš trénink dokonale utajovali – nejen před konkurencí z řad ŠESTKY ale i před vlastními dětmi. Bylo nám totiž jasné, že vychytralí mágové Istivých slov dokáží nevinně vypadajícími otázkami vytáhnout z bezelstné dětské duše cokoliv.

V sobotu ráno 7.října 2007 byla Irča na nohou už před pátou ranní. Dala dvojitou dávku dřepů, kliků a ovesných vloček, silikonovým olejem promazala řetěz a převodovku své Meridy, nabalila cyklistický batoh glukózou, vitamíny, vakem na vodu a vzbudila mne, abych se také připravil. Naučenými pohyby jsem pro jistotu dvakrát rozebral a složil kolo, překontroloval lepení a pumpičku, promazal hydraulickou vidlici předního kola a šel se nadlábnout vloček. Když jsem do sebe soukal devátou lžící poridge, zatroubil Miris a my museli naložit kola i sebe na cestu ke slovenské hranici.

Na startu ve Velkých Karlovicích jsme byli dokonale připraveni. Dav čumilů i fanoušků obdivně zamručel vždy, když jsme dali na obdiv naše dokonale vytrénovaná těla. A protože ani konkurence nelenila, nahodilý divák mohl nabýt dojmu, že se na letošním Cross Country sešla republiková špička kulturistů a kulturistek.

Několik minut před startovním výstřelem se vypjatá atmosféra dala krájet. V očích našich konkurentů bylo vidět cosi, co mělo k ušlechtilosti daleko jako já Arnoldu Schwarzenegrovi. Kam se poděla ta kamarádká pohoda a k pomoci vždy natažená ruka - pomyslel jsem si. Podívali jsme se s Irčou na sebe a pochopili, že tady není na nic takového prostor. Bylo nám jasné, že naše mirkovskodušínovské lepší já musíme zanechat tady, jinak nemáme šanci.

V tom zazněl výstřel. Všichni šlápli do pedálů a během několika setin sekundy vyrazili směr Třeštík. Zmateně jsem zůstal stát, stejně jako Irča. Takový start jsme nečekali. Záhy se nám ale po tváři rozlil úsměv, protože výstřel pocházel z myslivecké brokovnice člena karlovického mysliveckého sdružení a ne ze startovní pistole. Pochopitelně bylo nutno start opakovat, což způsobilo jednak zmatení čela pelotonu a taky časové zpoždění. To naskočilo ještě tím, že další výstřel nikdo ze závodníků nezaregistroval, protože Miris z klubovny omylem vzal airsoftovou pistoli (fakt vypadala jako opravdická). Když už se vědělo, že normální pistole opravdu nikde není a pokáraný myslivec se svou brokovnicí zmizel neznámo kam, odstartoval Miris letošní Cross Country povelom „Včil!“.

Tentokrát nebyl start tak překvapivě divoký, takže jsme se z ničeho nic octli s Irčou a Milanem na špici. Evidentně to nepovzbudilo jenom mne a tak jsme ze sebe dávali vše co jsme za dobu poctivého celoročního tréninku nasbírali. Třeštík jsme minuli bez zastávky a zvolňovali pouze při největším stoupáku na Vysokou. Ale i tady Irča odmítla slézt s kola a na pomalý převod to dala. Teprve na Soláni jsme dali velmi krátký odpočinek, abychom se napili. Bohužel toho využily dva konkurenční týmy a přilepily se na nás jako muchy na čerstvé kravské lejno. Toto krátké soláňské zaváhání, jak se později ukázalo, bylo pro nás osudným. Tým Radek, Anita a tým Tutíno, Brumla se nás už nepustili.

Zkoušeli jsme různé finty a triky, ale nic nezabíralo. Nutno podotknout, že ani konkurence se neštítla ničeho. Například mi vhodili (tak aby to vypadalo jako náhoda) pětikilovým kamenem do přehazovačky a navíc pod záminkou, že mi to pomůžou spravit ji zlomili.... Ale náš tým ve složení Irča, Milan a já, jsme jim to stejnou měrou opláceli. Například, když nad Jablůnkou Tutíno proradně Irči píchнул přední kolo, použil jsem veškerého umu, abych zařídil zbloudění Brumly. Ovšem za svůj majstrštych považuju to, že jsem vybudil v Radčovi poslední zbytky mirkodušinovského syndromu a on se vydal Brumlu hledat. Tím pádem jsme oba konkurenční týmy načas roztrhli a zaměstnali je. No a my sami mohli v klidu píchlé kolo opravit.

Nebudu vás dlouho napínat – nejdramatičtější okamžiky se dostavily až na samotný závěr Cross Country. Jestliže celých šedesát kilometrů vedly tři týmy v čele pelotonu litý boj, pak posledních tři sta metrů to nebyl boj ale sestrovražedná vendeta. Taktika všech týmů byla průhledně stejná – mužská část vyrazila dopředu a ženská část týmů se držela trochu zpátky. Jejich úkolem bylo se navzájem plést pod kola, šněrovat kamenitou cestu a zajistit tak mužům důstojný dojezd ke srubu v Březinách. Jakmile ale měly jistotu, že slabší část týmu už je v cíli, vyrazily d'ábelským tempem bikerů šíleným padákem k Březinám. Něco jako povolená rychlost jim bylo cizí. Děvčata se neštítily ničeho a tak záhy odpadla Brumla. Vylodění na pláži Omaha bylo proti posledním 150 metrům Irči a Anity nevinnou hrou dětí v mateřské školce. My, co jsme už lapali dech v cíli, jsme sice měli připravené klacky, které se měly jakoby náhodou potencionální vítězce před cílovou páskou vlést do špic, ale překazil nám to zoufalý Tutíno. Ten nevydržel zklamání z toho, že Brumla se neudržela v čele a s pokřikem „příští rok zvýšíme tréninkové dávky“ nás začal ohrožovat služební pistolí. I když jeho zneškodnění zabralo Radkovi jen chvíli (i můj klacík si přišel na své), prošvihli jsme klíčový dojezd do cíle. Anita dorazila dřív - doslova a dopísmene o půl předního kola.

Také zvýšíme tréninkové dávky - suše rozhodla Irča. A já se už nyní těším na 6.října 2007, kdy bude další ročník Cross Country. Už si odškrtávám zbývající dny

Brigáda na Bařince 7.10.

(Zub) Po x letech jsem jel zase něco udělat na té naší krásné chaloupce Bařinka, kterou teď spravuje Miris.

Jeli jsme autem i s rodinou a na mysl mi přišla myšlenka „žes nás táto, taky jednou vyvez“ (kdo nezná, je to z filmu Slavnosti sněženek). Sice vyvez, ale na práci. Z našeho oddílu tam bylo tuším 7 nebo 8 lidiček a z ostatních oddílů už bylo míň, ale z každého byl nějaký nebo několik zástupců. Hlavní úkol bylo dřevo. Povolení na zpracování zlámaných vrchů je v kapse a tak se mohlo v klídku makat. A řeknu vám, že tam toho dřeva bylo a ještě je! Někdo sekal, jiní nosili a někteří odnášeli čtinu na hromady, ať je to uklizené. Zrovna sa to řezalo, a byly 2 motorovky, tak to šlo ráz na ráz. Dokopala sa latrina, trochu opravily kamna, udělala sa nová budka na studánku. Cérky uklidily v chalupě a náš Petka stihl každému něco pomoci. Byla to dobře zorganizovaná brigáda. Nářadí bylo dost, všeci věděli co mají dělat a na oběd byla aj uvařená polévka a celý den čaj. Pravda, z celodenního sekání mňa v nedělu pěkně bolely ruky, ale pojali jsme to s Hanýskem jako trénink na Letní velkú tysanicu, kdy budem mečem drtit hordy nepřátel, ale o tom zase jindy.

(ZUB) Sečin – to je taková velká středisková rada, která netrvá 3-4h, ale od pátečního večera až do nedělního poledne. Řeší se tam mraky věcí a řekl bych věcí vesměs důležitých pro chod oddílu či střediska. Tím, že je dostatek času je tam skvělý prostor pro prezentaci všech oddílů a je už na vůdci jak se k tomu postaví. A to nejen v samostatném bloku o činnosti jednotlivých oddílů, ale také během celého jednání tím, jak reaguje na jednotlivé otázky a problémy. Víím, že je to akce dost neatraktivní, vzhledem k celodennímu sezení a neustálé pozornosti. Ale vzpomenu-li Sečin 2 roky zpět, kdy bylo ovzduší na Bařince tak nabitě a výbušné, že stačilo škrtnout sirků a Bařinka by letěla na Mars, tak letos i vloni to byla velmi příjemná debata s možností a časem na vlastní projev. Říkám to proto, aby to neodrazovalo ty, co někdy aspoň na moment uvažovali o tom, že by se tam jeli podívat.

A jen tak mimochodem. Celý Sečin se výborně jí, a večer aj leccos dobrého vypije a zahraje...

Dneska je hezky a tak skoro všechny disciplíny jsou venku. Zahajujeme rozdáním základního kapitálu, který je 200 000 Kč a jde se na to. Hráči si můžou vyzkoušet disciplíny: Napíj sa (kdo dřív vypije přes brčko 0,3dcl vody), Jablkoň (kdo dřív sní jablko), Kululu (oběhnout s míčem ohniště), Nespadni (přenesení vajíčka a slalom), Nafouknutí balónku až do jeho prasknutí, Deskové hry jako třeba (dáma, člověče, karty). Největší úspěch ale měl Jablkoň a napíj sa. Největší napáječ byl asi Medvěd protože soutěžil a pil furta největší pojídač jablek byl zase Máta. Přijela se za náma podívat i Ká'ta a Honzík z Ratiboře (Janiny světlušky). Konečně přepočítávání peněz a vyhlášení výherců.

Pořadí zúčastněných hazardérů:

1. Máta	13 400 600 Kč
2. Medvěd	5 600 000 Kč
3. Vápno	1 200 000 Kč
4. Lenka	1 080 000 Kč
5. Beruška	520 000 Kč
6. Simča	470 000 Kč
7. Cipísek	400 000 Kč
8. Lukáš	360 000 Kč
9. Mája	340 000 Kč
10. Čikita	280 000 Kč
11. Ká'ta	180 000 Kč
12. Tina	130 000 Kč
13. Ferda	90 000 Kč
14. Ziki	70 000 Kč
15. Verča	0 Kč

Kam se vydat v listopadu

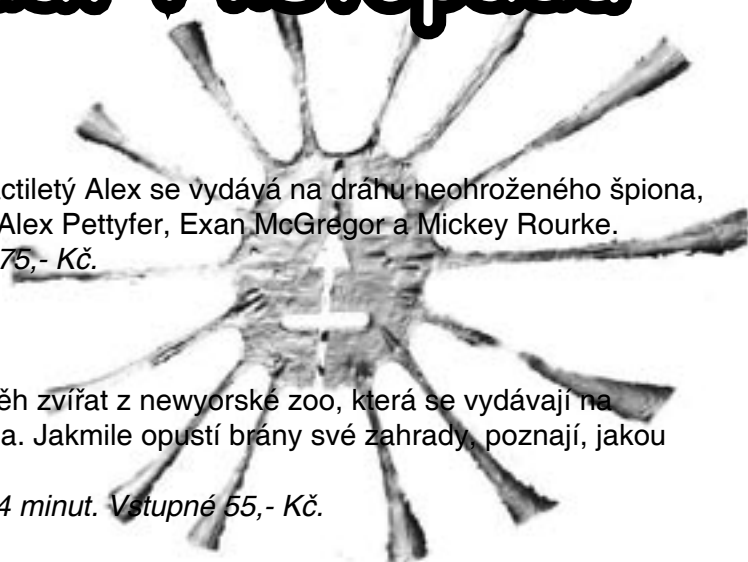
Kino Vatra Vsetín:

Stormbreaker 30. - 1.11. v 17:00

Režie: Geoffrey Sax

Nikdy nejsi dost mladý na to, abys zemřel! Čtrnáctiletý Alex se vydává na dráhu neohroženého špiona, aby odhalil, kdo stojí za smrtí jeho strýce. Hrají: Alex Pettyfer, Exan McGregor a Mickey Rourke.

Film USA s titulky, přístupný, 93 minut, vstupné 75,- Kč.

Divočina 6. - 8.11. v 17:00

Režie: Steve „Spaz“ Williams

Animovaný film z produkce Walta Disneye. Příběh zvířat z newyorské zoo, která se vydávají na nebezpečnou výpravu zachránit svého kamaráda. Jakmile opustí brány své zahrady, poznají, jakou džunglí je velkoměsto.

Film USA v českém znění, mládeži přístupno, 94 minut. Vstupné 55,- Kč.

Piráti z Karibiku II. 6. - 8. 11. v 19:30

Režie: Gore Verbinski

Kapitán Jack Sparrow se vrací! Druhý díl velkolepé filmové ságy. V hlavních rolích Johnny Depp, Orlando Bloom a Keira Knightley.

Film USA s titulky, mládeži přístupno, 151 minut. Vstupné 70,- Kč.

Kráska v nesnázích 16. - 21.11. v 17:00 a v 19:30

Režie: Jan Hřebejk

O sexu, penězích a dobrém člověku.

Hrají: Aňa Geislerová, Jana Brejchová, Emília Vášáryová, Josef Abrhám, Roman Luknár, Jiří Schmitzer, Jan Hrušínský, Jiří Macháček, Andrej Toader, Radůza a další. Od 15 let, 80 Kč, 110 minut.

Asterix a Vikingové 23. - 29.11. v 17:00

Režie: Stefan Vikings

Animovaný rodinný dobrodružný film z oblíbené vesnice v Galii, kam zničehonic připlují drsní a nebezpeční válečníci Vikingové. Asterix a Obelix znovu zasahují!

Film ČR, mládeži přístupno od 15 let, 110 minut. Vstupné 60,- Kč.

**Oslava Anitiných 25.narozenin na
Hawai 28.-29.10.**

Co nás čeká a nemine v listopadu...

3.11 Drakiáda

V kolik: 16.15hod.

Kde: ve staré Kateřinické klubovně

Co: drakování, kdo výš, kdo líp, kdo co a jak :o))

S sebou: draka jakéhokoliv, kupovaný, vyrobený...

5.11. Kurz Sebeobrany

V kolik: 9.00-16.00hod.

Kde: Kulturní Dům Kateřinice

Co: cviky, chvaty, obraty

S sebou: pohodlné oblečení, pití

Vstupné: 30Kč

Srdečně zve: Zub a Tutíno

10.11. Čajovna

V kolik: 16.15hod

Kde: klubovna DBCB

Co: všichni kdo si chcete jenom tak popovídat o všem možném tak přijďte

S sebou: hrníček který si můžete nechat v klubovně a hlavně něco na zub...

11.11. Folkový koncert Žamboš a jejich přátelé

V kolik: 17.00hod.

Kde: Kateřinický kostel

Vstupné: dobrovolné (doporučujeme 40kč)

Zve: DBCB a ČCE

17.-19.11 Oddílová výprava na Dynčák

V kolik: 6.50hod. z Kateřinic autobusem

7.00hod. z Ratiboře a autobusem

Kde: na Dynčáku (Velké Karlovice)

Co: super oddílová výprava nádherné místo zapadané listím

S sebou: 200kč, spacák, karimatka, oblečení podle počasí, dobré boty, pláštěnka, deník+tužka, KPZ

Pozor: zálohu 100kč noste Janině nejpozději do 15.11.

24.11. Úprava klubovny

Email šestáku:

clanky.sestak@seznam.cz

www.oldskauti.cz

www.skauti.cz

Prosinec

1.12 Oddílovka

8.12 Volný pátek

15.12 Oddílovka

16.12 Vánoční Akademie

22.12 Volný pátek

23.12 Oddílové Vánoce

27.-30.12 Polárka

31.-1.12 Silvestr